

WAWRZYN OLIMPIJSKI 2020

**Nagroda Polskiego Komitetu Olimpijskiego
pod Honorowym Patronatem Ministra Kultury,
Dziedzictwa Narodowego i Sportu**

Warszawa, 9 grudnia 2021 r.

KOMISJA KONKURSOWA – WAWRZYN OLIMPIJSKI 2020

Andrzej Kraśnicki – przewodniczący Komisji Konkursowej

Jerzy Wenderlich – wiceprzewodniczący Komisji Konkursowej

Członkowie:

Grzegorz Stiasny – I wiceprezes Stowarzyszenia Architektów Polskich SARP

Jacek Bromski – prezes Stowarzyszenia Filmowców Polskich

Jolanta Rycerska – prezes Związku Polskich Artystów Fotografików

Kajetan Hądzelek – prezes Fundacji Pierre’a de Coubertina

Marek Wawrzekiewicz – prezes Związku Literatów Polskich

Andrzej Wołosewicz – członek Prezydium Związku Literatów Polskich

Kama Zboralska – członek Komisji Kultury i Edukacji Olimpijskiej PKOl, krytyk sztuki, dziennikarz

Janusz Janowski – prezes Związku Polskich Artystów Plastyków

Szanowni Państwo,

Z ogromną przyjemnością przedstawiam Państwu laureatów konkursu „Wawrzyn Olimpijski 2020”. To jedna z najważniejszych inicjatyw Polskiego Komitetu Olimpijskiego. Została ustanowiona jako wyraz uznania i szacunku dla polskich twórców kształtujących humanistyczne wartości sportu i jego wizerunek w społeczeństwie.

Po raz pierwszy „Wawrzyny Olimpijskie” przyznane zostały w 1969 roku i uświetniły odbywającą się wówczas w Warszawie 68. sesję Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego oraz jubileusz 50-lecia Polskiego Komitetu Olimpijskiego.

Pielęgnowanie przez Polski Komitet Olimpijski tradycji łączenia sztuki ze sportem podkreśla, jak wielkie znaczenie przywiązujemy do kultury i sztuki w szerzeniu idei olimpijskiej. Sport jest jednym z najbardziej dynamicznych i emocjonujących zjawisk naszej cywilizacji. Od starożytności inspirował artystów. Wśród laureatów „Wawrzynu Olimpijskiego” są najwybitniejsi polscy twórcy, co pokazuje jego siłę i prestiż.

Serdecznie gratuluję wszystkim tegorocznym Laureatom. Wyróżnienie, które Państwo otrzymali, to dowód naszego uznania i szacunku dla wysokiego poziomu twórczości inspirowanej sportem oraz artystycznej wrażliwości. Dziękujemy za szerzenie olimpijskich wartości i idei. Są Państwo ważną częścią naszej Olimpijskiej Rodziny.

Z olimpijskim pozdrowieniem,

Andrzej Kraśnicki

Prezes

Polskiego Komitetu Olimpijskiego

Fot. Szymon Sikora / PKOl

Warszawa, 9 grudnia 2021 r.

WSTĘP

Szanowni Państwo,

Sport i sztuka, dwie bezkresne przestrzenie. Pełne jednak wzajemnych odniesień, podobnych emocji, współzależności. „Sport powinien być traktowany jako źródło sztuki i jako czynnik pobudzający do rzeczy pięknych. Produkuje on piękno, ponieważ ożywia atlete, który jest żywą rzeźbą. Jest okazją dla piękna przez poświęcone mu budowle, widowiska i święta”. Tej historycznej frazie, wypowiedzianej przed wielu laty przez barona Pierre’a de Coubertina, dziś nadalibyśmy może inną stylistykę, ale absolutnie podkreślić trzeba aktualność jej sensu. Twórcy, dla których sport jest artystyczną inspiracją, często odrzucają idealizację. Oprócz piękna dostrzegają bowiem w wysiłku atletów cierpienie i heroizm, zwątpienie i nadzieję, smutek porażki i radość zwycięstwa, postawy nieetyczne i te fair play, które utrwalają wiarę w szlachetność i prawość sportu.

Wyobrażenia twórców często wydobywa z rywalizacji sportowej – i uwiecznia w dziele – detale, szczegóły. Artystyczne impresje na temat sportu pozwalają często dostrzec to, co zdawało się być niedostrzegalne. Twórca swoją wrażliwością widzi więcej i daje nam możliwość głębszego spoglądania na sport.

Ideą przyznawania „Wawrzynów Olimpijskich” jest to, by dostrzegać i honorować te dzieła, które powstały z zafascynowania sportem. Kiedy jako Komisja Konkursowa poznawaliśmy zgłoszone prace, nie bez satysfakcji dostrzegaliśmy, że dokonanie wyboru, wyłonienie laureatów, nie jest zadaniem łatwym. Poziom prac był nader wysoki. Ich liczba, niestety, nie w każdej kategorii była imponująca. Może to świadczyć o na-
zbyt surowej preselekcji.

Architektura, film, fotografia, literatura, sztuki plastyczne. W tych kategoriach wyłoniliśmy laureatów, przyznając siedem złotych „Wawrzynów Olimpijskich”, osiem srebrnych i pięć brązowych. Pragnąłbym podziękować tym wszystkim, którzy podjęli trud, pełen wnikliwości i determinacji, by dokonać wyboru dzieł najlepszych. Jestem absolutnie przekonany, że prace te – nagrodzone i nienagrodzone – powinny stanowić zacząć rozmowy sportowców i twórców na forum Komisji Kultury i Edukacji Olimpijskiej PKOl. Ciekawy to może być dialog: o sztuce w sporcie, o sporcie w sztuce. I będzie to zapewne przyczynek, by w następnej edycji naszych nagród oceniać dzieła jeszcze bardziej niezwykle.

Jerzy Wenderlich

*Przewodniczący Komisji Kultury
i Edukacji Olimpijskiej PKOl*

Warszawa, 9 grudnia 2021 r.

ZŁOTY WAWRZYN OLIMPIJSKI 2020

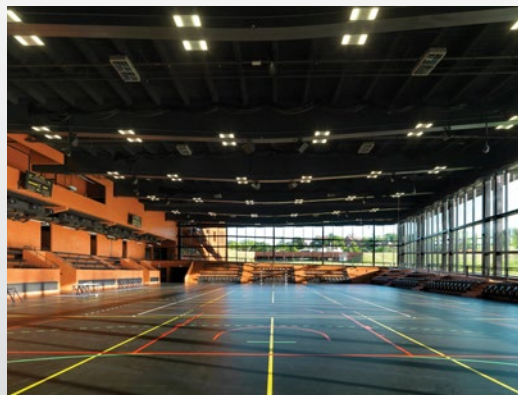
PIOTR LEWICKI i KAZIMIERZ ŁATAK – Biuro Projektów Lewicki Łatak sp. z o.o. sp. kom. Autorzy projektu architektonicznego HALI KS CRACOVIA 1906 z CENTRUM SPORTU NIEPEŁNOSPRAWNYCH w Krakowie

Projekt powstał przy współpracy: Piotra Madeja, Mateusza Smotera, Karola Cieplińskiego, Anny Komorowskiej, Xymeny Maciuk, Karoliny Pletty, Dawida Rogóza, Michała Rokity, Matyldy Rozmarynowicz, Joanny Styrylskiej, Krzysztofa Stępnika, Piotra Śpiewaka i Przemysława Tabora.

Hala jest obiektem wielofunkcyjnym, jedno- i trzykondygnacyjnym. Główną część obiektu zajmuje sala gier o wymiarach 44 x 26 m. Posadzkę sali zlokalizowano na poziomie przyziemia, wokół znajdują się trybuny na 818 miejsc siedzących (668 miejsc stałych, 150 składanych), a pod trybunami pomieszczenia bezpośredniego zaplecza. Na poziomie parteru, po jego północnej stronie, znajduje się wejście główne. Przy wejściu, w hallu, umieszczono kasy oraz szatnię. W części południowej znajduje się kawiarnia z tarasem na zewnątrz.

Na piętrze umiejscowiono zaplecze gościnne – 17 pokoi dwuosobowych (w tym 4 dla osób z niepełnosprawnościami) oraz część biurową z salką konferencyjną. Na piętrze zlokalizowano również pomieszczenia techniczne i galerię z widokiem na salę sportową.

Wymagania cennej lokalizacji skłoniły architektów do zaprojektowania hali jako części zastanego krajobrazu otwartego. Widok z alei Focha poprzez

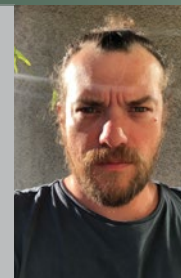

halę na wzgórze i kościół Najświętszego Salwatora podpowiadał architektom, jak ukształtować północną fasadę. Bliska panorama wzgórza z Kopcem Kościuszki widoczna jest z wnętrza budynku. Hall wejściowy, uniesiony 1 metr powyżej chodnika alei Focha, daje widok na Błonia ponad przejeżdżającymi samochodami. Hala jest częścią tego pejzażu i wyrasta wprost z wyrzeźbionego terenu. Łączy poziomy chodnika wzdłuż alei Focha, ścieżki biegnącej po wale Rudawy z parterem budynku, jego przyziemem i tarasem na dachu. Na różnych płaszczyznach – poziomych i nachylo-

nych, wewnętrznych i zewnętrznych – zrealizowany został program funkcjonalny.

Ograniczenie wysokości budynku spowodowało konieczność wkopania go w teren. Krajobrazową płaskorzeźbę stworzono w złożonych warunkach gruntowych. Usunięto wierzchnie warstwy, a budynek umiejscowiono na stropie piasków i żwirów, ponad poziomem wód gruntowych. Projektowaną rzeźbę formują płaszczyzny ze stali cortenowskiej oraz rudego betonu. Zasadniczy korpus budynku wykonano z żelbetu. W całej przestrzeni zewnętrznej betony są malowane na rudo. Malowanie

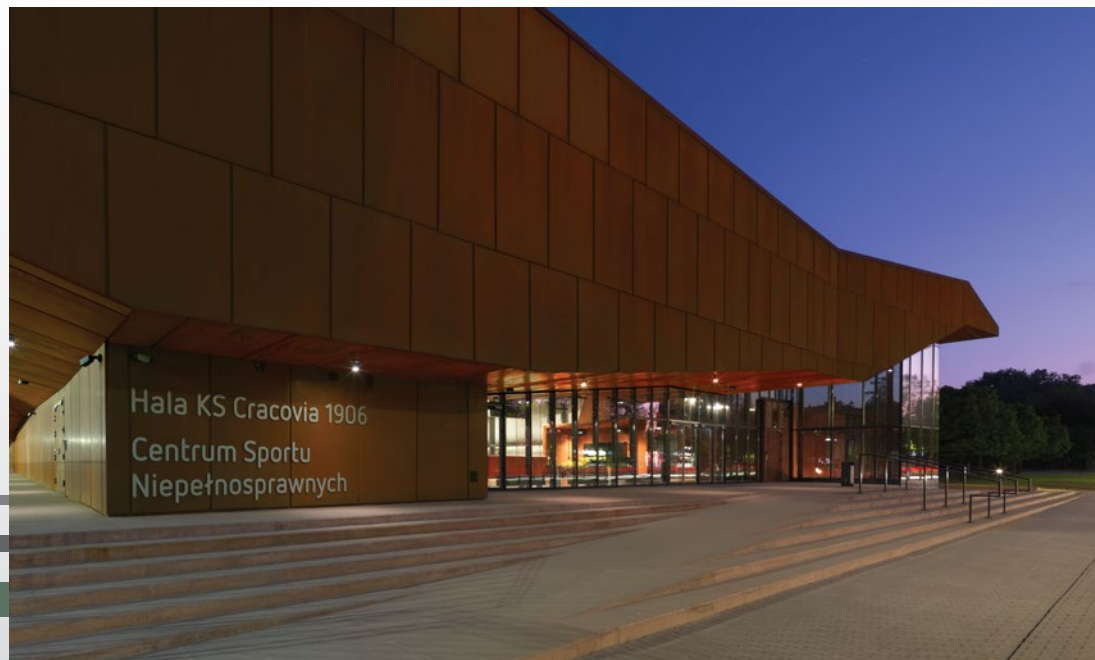
jest laserunkowe, kolor pokrywa płaszczyzny betonowe nierówno, nie stara się zamaskować uchybień wykonania. W przestrzeniach zamkniętych beton pozostał w stanie surowym.

Konstrukcja po stronie południowej i zachodniej – gdzie bryła hali otwiera się na widok wzgórza Salwator i Kopiec Kościuszki – jest stalowa, pomalowana na kolor ciemnoszary. Ten sam kolor otrzymała ślusarka ścian osłonowych, stalowe drzwi wewnętrzne, grzejniki i inne elementy wyposażenia w otwartych przestrzeniach budynku, gdzie

stanowi drugą – obok rudego – barwę dominującą.

Na dachu znajduje się okazały taras, z którego można podziwiać panoramę Błonia i Kopiec Kościuszki, oraz większa połać zieleni – roślinności ekstensywnej. Na ten poziom można dostać się z wnętrza budynku schodami i windą, skorzystać z zewnętrznych schodów stalowych lub rampy spacerowej wzdłuż Rudawy.

Stowarzyszenie Architektów Polskich,
Zarząd Główny

ŁUKASZ PALKOWSKI REŻYSER filmu pt. „NAJLEPSZY”

rok produkcji: 2017

scenariusz: AGATHA DOMINIK, MACIEJ KARPIŃSKI

główne role: JAKUB GIERZAŁ, KAMILA KAMIŃSKA, ANNA PRÓCHNIAK,
ARKADIUSZ JAKUBIK, JANUSZ GAJOS, ARTUR ŻMIJEWSKI, MAGDALENA
CIELECKA, ADAM WORONOWICZ

Muzyka: BARTOSZ CHAJDECKI

Zdjęcia: PIOTR SOBOCIŃSKI JR.

Scenografia: MAREK WARSZEWSKI, KINGA BABCZYŃSKA (dekoracja
wnętrz)

Kostiumy: BARBARA ŁAGOWSKA, IZABELA IZBIŃSKA

Montaż: JAROSŁAW BARZAN

Produkcja: KRZYSZTOF SZPETMAŃSKI

Wytwórnia: IRON FILMS, TELEWIZJA POLSAT SP. Z O.O., ODRA-FILM,
LUTETIA, CAVATINA STUDIO, MONTERNIA.PL

Dystrybucja: MÓWI SERWIS SP. Z O.O.

Głównym bohaterem filmu „Najlepszy” jest sportowiec, który zachwycił świat, a który w Polsce, do powstania filmu Łukasza Palkowskiego, był osobą właściwie nieznaną. To fascynująca, pełna morderczego wysiłku, spekta-

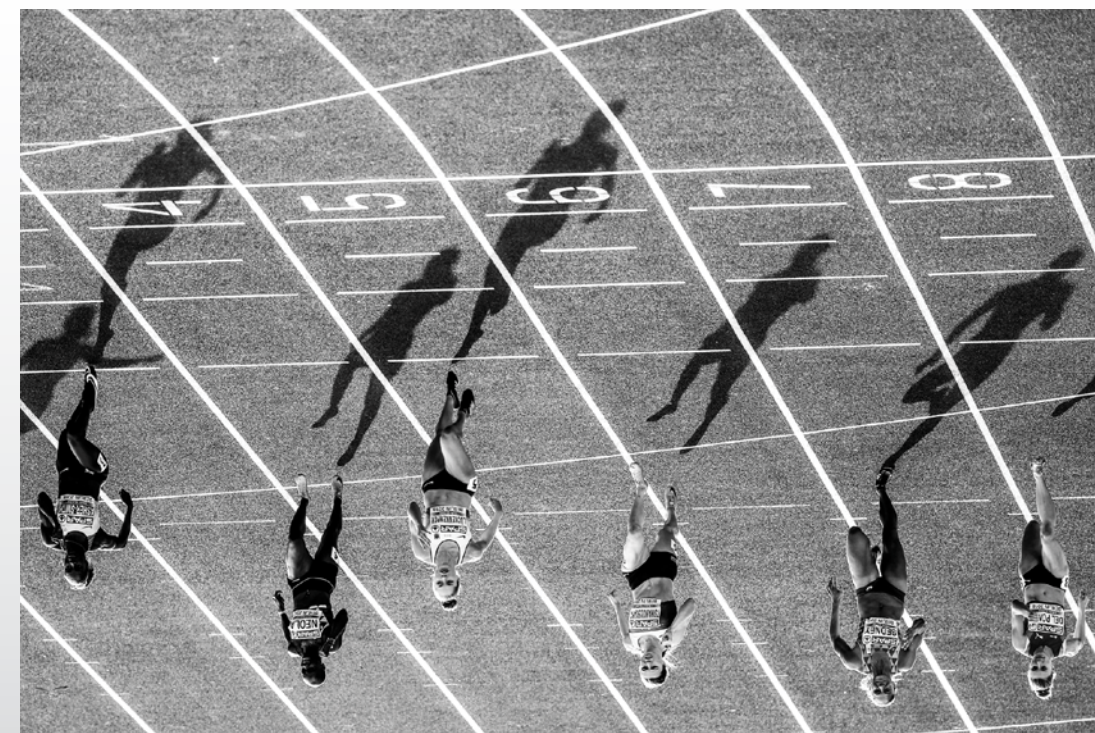
kularnych upadków i niezwyklej siły, historia inspirowana życiem Jerzego Górskiego, który ukończył bieg śmierci oraz ustanowił rekord świata w triathlonowych mistrzostwach świata, zdobywając tytuł mistrza na dystansie Double

ALEKSANDRA SZMIGIEL za cykl fotografii pt. „BŁYSK KRÓLOWEJ”

Cykl fotografii przedstawia szerokie i artystyczne spojrzenie na lekkoatletykę – nosicielkę idei olimpijskiej i obejmuje fotografie wykonane m.in.

podczas Mistrzostw Świata w Londynie, Mistrzostw Europy w Berlinie, Halowych Mistrzostw Europy w Glasgow i w Toruniu, Mistrzostw Świata w Doha

Ironman z czasem 24 godzin 47 minut i 46 sekund. Ten rekord nie byłby jednak możliwy, gdyby w jego życiu nie pojawiła się pasja sportowa oraz dwie kobiety. Jedną stracił. Druga stała się inspiracją, aby zawałczył o swoje życie.

Jerzy Górski prywatnie jest społecznikiem propagującym sport wśród trudnej młodzieży. Pomaga osobom uzależnionym, zaraża miłością do sportu, biegania i triathlonu. Co roku organizuje Cross Straceńców, w którym udział biorą osoby niepełnosprawne, byli narkomani i alkoholicy, a także pasjonaci biegania ze wszystkich pokoleń.

Film był nagradzany na festiwalach w Polsce i za granicą, cieszył się uznaniem publiczności (prawie milion widzów w kinie, 4 mln widzów w TV).

Jerzy Palkowski – reżyser kultowego filmu o Zbigniewie Relidze „Bogowie” – to uznany polski twórca filmowy, mający na koncie 4 filmy fabularne i kilkanaście seriali (w tym głośna i nagradzana „Chyłka”, „Pułapka”, „Zmijowisko”).

Dystrybucja Mówi Serwis

oraz na mityngach Diamentowej Ligi. Fotografie przedstawiają lekkoatletykę jako sport pełen indywidualności, emocji, walki, katorżniczej pracy, niespodziewanych sytuacji i piękna, ale też bólu i łez. Lekkoatleci to wybitni sportowcy, ale też wspaniali ludzie, którzy niczym herosi – biją rekordy, ale gdy adrenalina opada, pokazują zwyczajną, pełną emocji, ludzką twarz.

Skupiając uwagę na szczegółach, których inni nie zauważyli, kierują uwagę odbiorców na rzeczy nieoczywiste, niedostrzegalne gołym okiem, często opowiadając sportowcom nowe historie o nich samych.

Wiele fotografii z cyklu „Błysk Królowej” uzyskało nagrody w konkursach fotograficznych, jak: Grand Press Photo, World Sports Photography Awards, Foto-reporter Roku, Nagroda im. Eugeniusza Lokajskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich.

ALEKSANDRA SZMIGIEL – absolwentka Uniwersytetu Wrocławskiego (filologia polska) oraz Uniwersytetu Warszawskiego (dziennikarstwo i fotografia prasowa). Specjalizując się w fotografii sportowej, współpracuje z renomowanymi agencjami fotograficznymi: Reuters oraz Reporter. Wielokrotnie akredytowana na najważniejsze imprezy lekkoatletyczne. W przeszłości wyznaczowo trenowała lekkoatletykę, biegi średnie oraz górskie. Wielokrotna medalistka mistrzostw Polski LZS, mistrzyni Polski w biegach górskich oraz reprezentantka Polski w mistrzostwach Europy w biegach górskich.

ROBERT HAJDUK autor cyklu fotografii pt. „TRZECI ŻYWIOŁ”

Fot. Jacopo Salvi

Robert Hajduk pracuje na co dzień w środowisku, które należy do najbardziej ekstremalnych przestrzeni, w jakich może znaleźć się człowiek operujący tak delikatnym sprzętem jak aparat fotograficzny. Od wielu

lat śledzi ruch nautyczny oraz zmagania sportowe czołowych żeglarzy z Polski i całego świata. Morze, wiatr, wielka otwarta przestrzeń kontra człowiek zmagający się z łodzią i żaglami to oś obrotu wspaniałych fotografii

Hajduka. Podobnie do mistycznego charakteru morza, tworzy on oszczędny i indywidualny styl zdjęć bazujących na wysokim kontraście i oszczędnej formie. Poszukuje zależności, komponując fotografie uchwycone na olbrzymiej przestrzeni, na styku wody i nieba. Koncentruje uwagę na detalu, kształcie, unikalnym oświetleniu i różnych stanach rozproszenia wody, która jest esencją dla charakterystycznego

marynistycznego obrazu. Żeglarstwo jako dyscyplina olimpijska ma w sobie korzenie sięgające starożytności. Rywalizacja na dalekim akwenie, na morzu, poza zasięgiem zwykłego widza oraz ukryte w niej emocje, wysiłek i ewidentne piękno sportu są niezwykle trudno dostępne w porównaniu z większością sportów, które można łatwo śledzić za pośrednictwem szklanego ekranu. Dzięki tym wyjątkowym

zdjęciom Roberta Hajduka możemy zobaczyć choć fragment tego fantastycznego sportowego spektaklu.

Szymon Sikora

ROBERT HAJDUK specjalizuje się w fotografii sportów wodnych. Przez wiele lat pracował jako oficjalny fotograf prestiżowych regat Sopot Match Race oraz programu Energia Sailing, obejmującego zawody najmłodszych żeglarzy i starty kadry narodowej. Jego wysoką pozycję międzynarodową potwierdzają prace jako głównego fotografa finału World Match Racing Tour w Malezji oraz Hempel Youth Sailing World Championships w Gdyni. W uznaniu

mistrzostwa warsztatowego i wyjątkowego artystycznego stylu powierzono mu przygotowanie dokumentacji fotograficznej startu Zbigniewa Gutkowskiego w regatach Velux 5 Oceans i Vendee Globe. Jako fotograf brał udział w znanych regatach RORC Caribbean 600 i Rolex Middle Sea Race na pokładzie jachtu klasy Volvo70 „I love Poland”. Jego prace wykorzystywane są przez portale internetowe, magazyny żeglarskie z miesięcznikiem „Żagle” na czele oraz najważniejsze firmy polskiego przemysłu jachtowego.

Waldemar Heflich

MARIA ROTKIEWICZ „Z RADOŚCI ŻYCIA. HALINA KONOPACKA”

Był rok 1928. Amsterdam od 28 lipca do 12 sierpnia uroczyście celebrował Igrzyska IX Olimpiady. W pięciu konkurencjach lekkoatletycznych po raz pierwszy w historii światowego sportu wystartowały kobiety. Wśród nich Polki. Na jedną z nich zwrócone były oczy całego świata, a jej rzuty rozniecały nadzieje Polski na zwycięstwo. Halina Konopacka – rekordzistka świata, kobieta niezwyklej urody, charyzmy i wielu talentów.

„Z radości życia. Halina Konopacka” to jedyna w Polsce tak obszerna, niezwykle ciekawa biografia Haliny Konopackiej – bohaterki zbiorowej wyobraźni, heroicznej kobiety, która hołdowała radości życia i entuzjazmowi – znakomitej sportsmenki, która podczas rozgrywanych w 1928 roku w Amsterdamie igrzysk zdobyła dla Polski pierwszy złoty medal olimpijski w rzucie dyskiem. Była 56-krotną rekordzistką Polski i 26-krotną

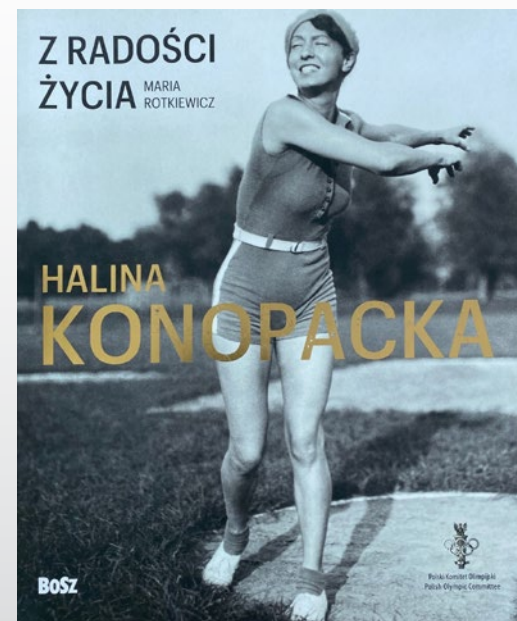
mistrzynią kraju w kilku konkurencjach: pchnięciu kulą, rzucie dyskiem, rzucie oszczepem, skoku wzwyż, trójbój, pięciobój oraz sztafetach, a także 7-krotną rekordzistką świata.

Piękna i utalentowana Konopacka podbijała serca nie tylko imponującymi osiągnięciami sportowymi, ale również artystyczną wrażliwością, której wyraz dawała w tworzonej przez siebie poezji. Jej wiersze publikowane były w najważniejszych czasopismach poetyckich, takich jak „Skamander” i „Wiadomości Literackie”, obok twórczości m.in. Marii Pawlikowskiej-Jasnorzewskiej i Kazimierzy Iłłakowiczówny. Stała bywalczyni warszawskich salonów, miłośniczka mody, należała do śmietanki towarzyskiej przedwojennej Polski.

Materiał prasowy / redakcyjny
Wydawnictwa BOSZ

MARIA ROTKIEWICZ jest autorką pierwszej w Polsce biografii Haliny Konopackiej pt. „Mistrzyni dysku, pióra i palety”. Pionierka badań w zakresie problematyki sportu, rekreacji i turystyki kobiet XIX i XX wieku, a także początków sportu kobiecego w Polsce. Jej zainteresowania historią sportu wyrosły z kariery sportowej w klubie AZS AWF Warszawa, w którym trenowała skoki do wody z trampoliny i wieży. Uprawia-

ła także lekkoatletykę. Przez całe życie dążyła do popularyzowania dokonań i wyników Polek w sporcie. Opracowała ponad 300 biogramów sportsmenek oraz kobiet zajmujących się sportem. Interesowała się rozwojem kobiecych dyscyplin sportowych, ewolucją stroju sportowego, powstaniem polskich klubów sportowych. Należała do wielu polskich i zagranicznych stowarzyszeń sportu kobiet, w tym Międzynarodowego Towarzystwa Historii Wychowania Fizycznego (HISPA) oraz Międzynarodowego Stowarzyszenia Wychowania Fizycznego i Sportu Dziewcząt i Kobiet (IAPESGW). Jest autorką stu kilkudziesięciu opracowań z historii kultury fizycznej i olimpizmu, opublikowanych w dziełach zbiorowych w Polsce i za granicą.

MACIEJ PETRUCZENKO „PRZEŚCIGNĄĆ SWÓJ CZAS”

W światłach jupiterów, na najstynniejszych arenach świata, pojawiła się nagle i zupełnie niespodziewanie także dla niej samej, kiedy była nastoletnią uczennicą warszawskiego liceum im. Jarosława Dąbrowskiego. Pozostała wielką postacią światowego sportu do ostatnich swych dni. Kibice zapamiętali Irenę Szewińską głównie przez pryzmat jej olimpijskich medali, jednak jej wielkość znacznie wykraczała poza ramy samego sportu. O sportowych wyczynach „Irenissimy”, ale też jej niezwykle skomplikowanym i intensywnym życiu opowiada dziennikarz „Przeglądu Sportowego” Maciej Petruczenko – człowiek, z którym znała się, także na stopie towarzyskiej, od młodości. Dlatego oprócz danych statystycznych jednoznacznie wskazujących, że Szewińska była jedną z największych postaci w historii współczesnego sportu, w książce

jest także wiele informacji, jakim była człowiekiem. O tym, że nigdy nie zdradzała

przyjaciół, a największe przyjaźnie pielęgnowała przez całe życie. O tym, że była też obiektem politycznych ataków, często za sprawą ludzi z jej najbliższego kręgu. Autor odkrywa również kulisy jej kilku spektakularnych sportowych wpadek – powodem nie były nonszalanca czy zbyt duża pewność siebie, ale... słaby wzrok, co miało szczególne znaczenie podczas skoku w dal czy biegu sztafetowego... Urodzona w Leningradzie, wychowana w Warszawie, obywatelka świata, która sławą nie ustępuje Marii Skłodowskiej-Curie, jest w książce „Prześcignąć swój czas” przedstawiana także oczami jej przyjaciółek i rywalek z bieżni. Całość nie tylko wsparł merytorycznie, ale również fotograficznie jej mąż Janusz Szewiński, który okazał się skrupulatnym dokumentalistą sportowej kariery „Irenissimy”.

Ringier Axel Springer Polska

MACIEJ PETRUCZENKO – od 2021 honorowy redaktor naczelny „Przeglądu Sportowego”, z którym związany jest od 51 lat, darzący szczególnym zainteresowaniem lekką atletykę i ruch olimpijski. Założyciel piłkarskiej drużyny dziennikarzy FC Publikator (1973). W 1991 uhonorowany przez Klub Dziennikarzy Sportowych Nagrodą Główną Złotego Pióra. Członek Association of Track and Field Statisticians. W 2001 odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Laureat Nagrody im. Bohdana Tomaszewskiego (Grand Press) za rok 2020.

SREBRNY WAWRZYN OLIMPIJSKI 2020

ACHITEKTURA

PRZEMYSŁAW SOKOŁOWSKI – PSBA Przemysław Sokołowski Biuro Architektoniczne JAKUB ZYGMUNT – INOONI Jakub Zygmunt Zespół autorski projektu architektonicznego BAZA KAJAKOWA W AUGUSTOWIE

Współpraca autorska: Martyna Lenart-Zygmunt

BAZA KAJAKOWA W AUGUSTOWIE powstała w 2019 roku jako realizacja wygranej koncepcji konkursu architektonicznego rozstrzygniętego w roku 2016. Zadaniem konkursowym było stworzenie koncepcji dla ośrodka sportów wodnych – bazy kajakarzy – oraz całościowego zagospodarowania sąsiadujących terenów

rekreacyjnych. Inwestycja została podzielona do realizacji na kilka etapów. Baza kajakowa jest pierwszym z nich. Docelowo ma powstać nowe zagospodarowanie błoni nad rzeką Nettą, obejmujące boisko wielofunkcyjne, pumptrack, plac zabaw i miejsca odpoczynku dla mieszkańców i turystów.

LOKALIZACJA

Ośrodek położony jest w centrum Augustowa, przy zachodnim bulwarze rzeki Netty.

Obiekt został usytuowany w malowniczym zakolu rzeki, która stanowi fragment zabytkowego Kanału Augustowskiego. Wokół obiektu znajdują się ogólnodostępne tereny rekreacyjne, chętnie odwiedzane przez mieszkańców i turystów.

FORMA

Ośrodek sportów wodnych składa się z dwóch obiektów: bazy kajakowej i hangaru na łodzi wraz z pomostem. Budynek Bazy Kajakarzy jest jednokondygnacyjny, a jego plan zbliżony do trójkąta. Jego charakterystyczna forma wywołuje skojarzenia z ruchem i dynamiką, przez co nawiązuje do funkcji, jaką pełni. Pochyłe ściany tworzą charakterystyczne podcienia, podkreślając wejścia

i kadrując widoki. Bryła hangaru na łodzie nawiązuje do budynku bazy kajakowej. Dynamiczna forma obiektu przechodzi z jednej strony w minitrybunę, umożliwiając wejście na dach hangaru, gdzie zlokalizowano taras widokowy.

FUNKCJA

Budynek bazy stanowi zaplecze oraz miejsce treningów i spotkań lokalnego klubu kajakowego, a także miejsce organizowania zawodów i imprez sportowych.

Budynek bazy mieści zaplecze treningowe, szatnie, siłownię z panoramicznym widokiem na wodę, pomieszczenie klubowe, magazyn sprzętu sportowego, toaletę. Budynek hangaru na wodzie posiada dwa pomosty do korzystania ze sprzętu wodnego, trybunę na dachu oraz przestrzeń magazynową dla łodzi portowych.

WYKOŃCZENIE

Budynek z zewnątrz wykończony jest naturalnym materiałem – deską z modrzewia syberyjskiego. Horyzontalny układ desek podkreśla dynamikę bryły, a naturalna kolorystyka harmonijnie pomaga wpisać bryłę w otaczający krajobraz. Dach budynku bazy kajakowej został wykonany jako dach zielony, ekstensywny. Wnętrza utrzymano w surowej, minimalistycznej stylistyce.

WYKONAWCA: Zakład Budowlano-Produkcyjno-Handlowy KiB Kotwica Sp.J. w Augustowie

AUTOR ZDJĘĆ INWESTYCJI – Bartosz Dworski

Stowarzyszenie Architektów Polskich,
Zarząd Główny

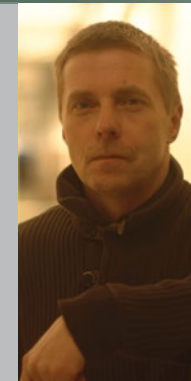
WOJCIECH KRÓLIKOWSKI „HISTORIA JEDNEJ FOTOGRAFII”

Reżyseria – WOJCIECH KRÓLIKOWSKI

Zdjęcia: SŁAWOMIR CHUDOWSKI

Producent: TVP KATOWICE DLA TVP HISTORIA 2020

Emisja: KWIECIEŃ 2020

Fot. Sławomir Chudowski

Film dokumentalny „Historia jednej fotografii” poświęcony jest postaci i historii życia polskiej bohaterki narodowej Marii Kwaśniewskiej-Maleszewskiej – oszczepniczki, brązowej medalistki olimpijskiej w rzucie oszczepem na Igrzyskach Olimpijskich w 1936 r. w Berlinie. W filmie należne mu miejsce znajduje zarówno wątek dotyczący osiągnięć sportowych, jak i opowieść o dramatycznych losach i przeżyciach wojennych bohaterki filmu.

Dzięki swojej postawie, odwadze i zaangażowaniu oraz osiągnięciom sportowym Maria Kwaśniewska-Maleszewska uratowała życie wielu osób – pomogła ponad stu więźniom niemieckiego nazistowskiego obozu przejściowego Dulag 121 Pruszków, którego więźniowie – powstańcy warszawscy i wysiedleni mieszkańcy stolicy – trafiali na roboty

przymusowe w głąb Rzeszy lub zsyłani byli do obozów koncentracyjnych. Skuteczną pomocą w ratowaniu więźniów okazały się zarówno osiągnięcia sportowe, w tym przede wszystkim zdobyty brązowy medal olimpijski, jak i posiadana przez Marię Kwaśniewską-Maleszewską okolicznościowa fotografia, na której uwieńczono ją przyjmującą gratulacje od Adolfa Hitlera.

KRZYSZTOF MIKLAS „BIAŁO-CZERWONI. HISTORIE NIEZWYKŁE” – cykl programów

Scenariusz, reżyseria i prowadzenie: KRZYSZTOF MIKLAS

Zdjęcia: MICHAŁ JAROSIŃSKI (18), ROBERT JAŹDŻYK (6), ADAM FRĘĆKO (4)

Produkcja: TVP SPORT (AGNIESZKA PADŁO-BRZOSTEK, BARBARA PONIKOWSKA)

Bohaterka filmu została odznaczona Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski w 2005 roku, dwukrotnie otrzymała Order Olimpijski Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego, a ponadto medal Kalos Kagathos – wyróżnienie przyznawane wybitnym sportowcom za działalność pozasportową.

Film ma przede wszystkim wymiar edukacyjny i charakter historyczno-naukowy. Skierowany jest zarówno do młodszego pokolenia widzów – poprzez swoje dokonania bohaterka filmu stanowi godny wzór do naśladowania dla młodzieży, jak i do osób starszych oczekujących pozycji programowych o ambitnym i niekomercyjnym charakterze.

Maciej Wojciechowski – TVP Katowice
Dyrektor, Redaktor Naczelny

Cykl 15-minutowych programów telewizyjnych zatytułowany „Biało-Czerwoni. Historie niezwykłe” jest od 2018 roku realizowany (scenariusz, dokumentacja, prowadzenie) przez Krzysztofa Miklasa, wieloletniego dziennikarza prasy, radia i telewizji, w formie barwnych, interesujących opowieści ilustrowanych archiwaliami. Bohaterami programów są wybitni ludzie polskiego sportu, w absolutnej większości olimpijczycy bądź trenerzy, którzy ze swoimi podopiecznymi osiągnęli sukcesy olimpijskie. W latach 2018–2020 powstało 27 programów, poczynając od Adama Królikiewicza i czwórki „srebrnych” kolarzy z igrzysk 1924 roku, poprzez Halinę Konopacką, Janusza Kusocińskiego, Jadwigę Wajsówną, Marię Kwaśniewską-Maleszewską, Bronisława Czecha, Stanisława Marusarza,

AGNIESZKA METELSKA „ZŁOTA. LEGENDA HALINY KONOPACKIEJ”

Eugeniusza Lokajskiego czy wicemistrzów olimpijskich w WKKW z 1936 roku, po bohaterów bardziej współczesnych, m.in.: Elżbietę Krzesińską, Zdzisława Krzyszkowiaka, Ryszarda Parulskiego, Wojciecha Zabłockiego, Waldemara Baszanowskiego, trenera Feliksa Stamma czy jego podopiecznych: Zbigniewa Pietrzykowskiego i Mariana Kasprzyka. Autor stara się w swych opowieściach ukazać nietuzinkowość owych postaci, ich prywatne życie, pozasportowe, zawodowe osiągnięcia czy tytułowe „niezwykłe historie” z tymi postaciami związane.

Programy premierowo są emitowane na antenie TVP Sport i powtarzane w TVP Historia, TVP Dokument i TVP HD. Należy dodać, że Krzysztof Miklas nadal realizuje swój cykl. W bieżącym 2021 roku powstały kolejne programy, których bohaterami są m.in. wybitni trenerzy: Kazimierz Górski i Hubert Jerzy Wagner oraz Ireneusz Paliński, Marian Zieliński i Kazimierz Deyna, w najbliższych planach są zaś realizacje programów m.in. o Irenie Szewińskiej i Ryszardzie Szurkowskim.

„Złota dama polskiego sportu”, „złota dziewczyna”, „współczesna Diana”. Gdy usłyszymy „Halina Konopacka”, nasze myśli krążą wokół sportu, a niewiele osób wie, jak barwne i brawurowe było życie tej wybitnej postaci.

Halina Konopacka – uwielbiana lekkoatletka, dyskobolka, nasza pierwsza złota medalistka olimpijska, poetka, malarka, dziennikarka, modelka; kobieta, której życiorys do dziś robi ogromne wrażenie. Wybitnie piękna (w plebiscycie dziennikarzy sportowych została miss Igrzysk w Amsterdamie), wysoka, inteligentna, zadawała szyku tak na sportowych arenach, jak i na warszawskich salonach międzywojnia. Komentatorzy sportowi nadali jej przydomek „Czerbieta” (zbiitek słów: „czerwona kobieta”), jako że zwykle jeździła na nartach w czerwonym stroju, a na stadionach występowała w czerwonym berecie; co stało się jej znakiem rozpoznawczym.

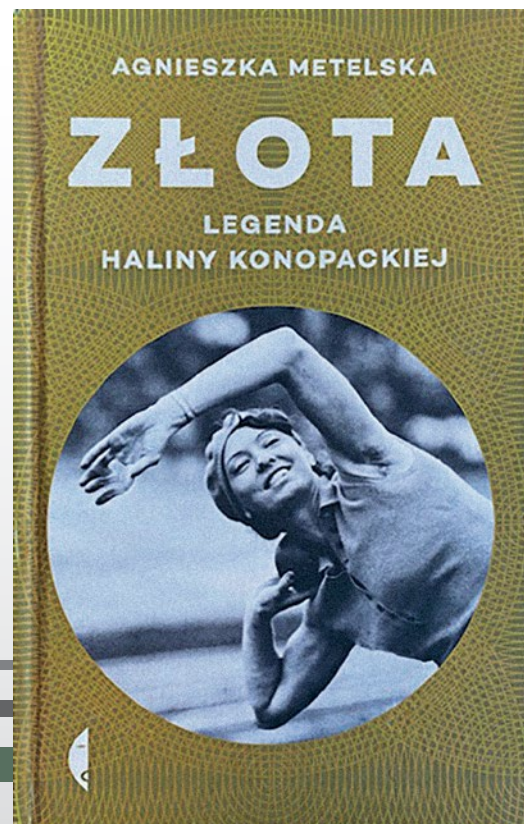
31 lipca 1928 roku podczas igrzysk olimpijskich w Amsterdamie ustanowiła rekord świata w rzucie dyskiem (39,62 m) i zdobyła pierwszy złoty medal olimpijski dla Polski.

Na sporcie jednak jej zainteresowania się nie kończyły. Pisała wiersze. Publikowała w „Wiadomościach Literackich” i „Skamandrze”, przyjaźniła się z poetami i artystami. Najbliższym przyjacielem jej i Ignacego Matuszewskiego był Kazimierz Wierzyński – świadek ich ślubu w Rzymie. W 1929 roku wydano zbiór jej liryków „Któregoś dnia”. Popularność Konopackiej porównywano z popularnością Jana Kiepury, jej fotografie zdobiły okładki czasopism i były inspiracją dla młodych dziewcząt. Jako żona ministra finansów, bliskiego współpracownika Piłsudskiego, brylowała na balach i przyjęciach. Znakomicie redagowała lewicujące pismo „Start”, którego była redaktorką naczelną.

To Halina z Matuszewskim byli gośćmi zasiadającymi w loży w czasie Igrzysk w Berlinie w 1936 roku, gdy brunatna fala zaczynała zalewać Europę. To Halinę jako pierwszą olimpijkę uhonorowano gałązką oliwną w Atenach, gdy wmurowywano serce de Coubertina, ojca współczesnego olimpizmu, w marmurowej steli.

Halina z Ignacym Matuszewskim we wrześniu 1939 roku ratowała złoto, skarb Banku Polskiego. „Złota Halina” prowadziła jedną z ciężarówek na trasie przez Rumunię nad Morze Czarne. Całej podróży towarzyszyło nieustanne napięcie i lęk przez bombardowaniem Luftwaffe i sowieckim nastuchem. Złoto przewieziono przez Morze Czarne, Turcję, Syrię i Liban, a dalej drogą morską do Francji. Złoto ocalało, ale w czasie tej podróży zaginął złoty medal olimpijski Haliny.

Zmarła 28 stycznia 1989 roku na Florydzie, nie doczekując czasów wolności wytęsknionej Polski. 18 października 1990 jej prochy spoczęły na Cmentarzu Bródnowskim w Warszawie. W 2018

roku została pośmiertnie uhonorowana Orderem Orła Białego.

Ze względu na imponującą pracę źródłową autorki, archiwalne, nigdy niepublikowane listy bohaterów oraz dzięki lekkości jej pióra książka ta ma ogromny potencjał jako podstawa scenariusza. Biografia Haliny Konopackiej jest niemal gotową filmową historią.

(materiały promocyjne Wydawnictwa Czarne)

AGNIESZKA METELSKA – dziennikarka, poetka, prawniczka. Autorka zbiorów wywiadów „Szukanie puenty życia” i „Gdzie diabeł nie może...” (razem z Ewą Nowakowską) oraz zbioru reportaży „Pokuta po polsku”. Jej tekst

„Tragarze codzienności” znalazł się wśród najważniejszych reportaży XX wieku w „100/XX. Antologii polskiego reportażu XX wieku” pod redakcją Mariusza Szczygła. Reporterka „Kobiety i Życia”, „Życia Literackiego”, „Przeglądu Tygodniowego” i „Twojego Stylu”. Autorka sztuk dramatycznych i tekstów piosenek. Od dziennikarstwa odeszła do adwokatury. Była rzeczniczką prasową Naczelnej rady Adwokackiej, prowadziła indywidualną kancelarię adwokacką. Już jako prawniczka wydała tomiki wierszy „Pamięć” i „Ślad” oraz opublikowała artykuły o procesach politycznych w książce „Adwokatura warszawska w latach nadziei i przełomu (1956–2009)”.

ANNA SULIŃSKA „OLIMPIJKI”

Daniela Walkowiak, brązowa medalistka igrzysk olimpijskich w Rzymie, w ostatniej chwili dotarła na linię startu, bo polska ekipa odjechała z wioski olimpijskiej bez niej. Na tych samych zawodach Jarosława Józwiakowska, mająca jedynie sto sześćdziesiąt siedem centymetrów wzrostu, wywalczyła srebrny medal w skoku wzwyż. Po latach mówi, że skakała charakterem, nie możliwościami fizycznymi. Ewa Kłobukowska, złota medalistka igrzysk w Tokio, z telewizyjnych wiadomości dowiedziała się, że uległa kontuzji i nie pojedzie na zawody do Montrealu.

„Olimpijki” to wspaniały reportaż o determinacji, walce z własnymi słabościami i z polityką PRL-u. Anna Sulińska kreśli portrety niezwykłych kobiet, które pokazują, że rywalizacja, wola walki i potrzeba zwycięstwa nie mają płci. Są uparte, ambitne i dążą prosto do celu. To właśnie one,

bez profesjonalnego sprzętu i wsparcia, potrafiły dokonać rzeczy niemożliwych i przetrwały szlaki kolejnym pokoleniom polskich sportswomen. Mierząc się za kulisami z dyskryminacją, a niejednokrotnie z upokorzeniem, na arenach były kolejne rekordy, zdobywały serca kibiców i tworzyły – często niesłusznie pomijaną – historię sportu.

Ten reportaż to opowieść o życiu i drodze do mistrzostwa kilku polskich medalistek olimpijskich trenujących i startujących w czasach, gdy kobiety na stadionach były w zdecydowanej mniejszości. Anna Sulińska dotarła do tych niesamowitych kobiet, które niezwykle barwnie i wciąż z ogromnymi emocjami opowiedziały jej o swoich karierach i osiągnięciach. Rozmowy są tym cenniejsze, że w czasach swoich występów panie rzadko miały szansę na rozmowy z prasą – więcej miejsca i zainteresowania poświęcało się męskim zawodnikom.

Dzięki autorce możemy zajrzeć do wiosek olimpijskich, poznać szokujące praktyki, jakim były poddawane zawodniczki przed startem, ale też znów kibicować im i patrzeć, jak dokonują niemożliwego.

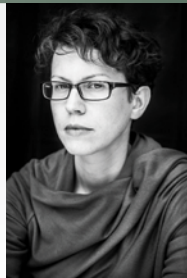
Bohaterkami reportażu są: Daniela Walkowiak-Pilecka, Helena Pilejczyk, Jarosława Józwiakowska, Stanisława Walkiewicz, Irena Szewińska, Ewa Kłobukowska, Czesława Kościańska-Szczepińska, Małgorzata Dłużewska-Wieliczko oraz drużyna siatkarek, która zdobyła brązowy medal olimpijski w Tokio w 1964 roku.

(materiały promocyjne Wydawnictwa Czarne)

ANNA SULIŃSKA (ur. 1983) – badaczka i reporterka, absolwentka socjologii na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz Polskiej Szkoły Reportażu. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Publikowała w „Wysokich Obcasach” i „Dużym Formacie”. Autorka reportażu „Wniebowzięte. O stewardesach w PRL-u” i „Olimpijki” oraz współautorka książki z obszaru HR i zarządzania „Od Lokomotyw do

Zagubionych. Jakie mamy typy pracowników i jak z nimi postępować”. Książka „Olimpijki” została nominowana w plebiscycie na Sportową Książkę roku 2020, w konkursie Portrety 2020 na najlepszą książkę biograficzną oraz do nagrody Grand Press dla Książki Reporterskiej Roku.

OLGA CYGAN „NO OLYMPICS”

NIE MA IGRZYSK / NO OLYMPICS to seria autorskich płaskorzeźb. Impulsem do ich stworzenia było odwołanie realizacji Igrzysk Olimpijskich w Tokio w 2020 roku. Prace powstały w ramach programu stypendialnego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego – „Kultura w sieci”.

Płaskorzeźby skupiają się na sytuacji sportowca, na jego zatrzymanej determinacji i zawieszonych przygotowaniach do najważniejszego – olimpijskiego sprawdzianu. Odnoszą się do jego przeżyć, w sytuacji gdy punkt kulminacyjny wszystkich starań niespodziewanie znikła z kalendarza zdarzeń. Koncentracja sił i skupienie nie mają drogi realizacji.

Prace rzeźbiarskie składające się na serię powstały z gipsu uzupełnionego o sznurek, piasek, drut czy odłamki materiałów. Formowane, drapane, gładzone, ręcznie wykonane i komponowane formy tworzą serię płaskorzeźb. Ponadto

zostały także zatrzymane w postaci fotografii i opublikowane na stronie internetowej dedykowanej projektowi:

www.noolympics.com. Seria zdjęć stanowi propozycję nietypowych, innych niż te, które znamy, cyfrowych plakatów o tematyce olimpijskiej. Sposób ich przygotowania – ręczne rzeźbienie – nawiązuje do powszedniej, żmudnej pracy sportowca. Uboga nieekspresyjna forma wiąże się z podjętym zagadnieniem stagnacji i niespełnienia.

OLGA CYGAN – polska szpadzistka, indywidualna i drużynowa srebrna medalistka mistrzostw Europy (Funchal 2000, Zalaegerszeg 2005). Zwycięzcy dwóch edycji Pucharu Świata (indywidualnie: Legnano 2001, drużynowo: Nanjing 2007). W mistrzostwach świata najwyższej sklasyfikowana na 6. miejscu (Nimes 2001). Indywidualna mistrzyni Polski we wszystkich kategoriach wiekowych, w tym dwukrotna mistrzyni Polski seniorów (Gliwice 1998, Katowice 2007).

W 2007 roku zakończyła karierę sportową. W latach 2007–2010 dziennikarka w redakcji sportowej TVP S.A. W latach 2008–2011 członek Zarządu Polskiego Związku Szermierczego.

Rzeźbiarka – ukończyła studia na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego (2004) oraz Wydział Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (2017). Praca dyplomowa Olgi Cygan znalazła się na wystawie Coming Out Najlepsze Dyplomy ASP w Warszawie 2017.

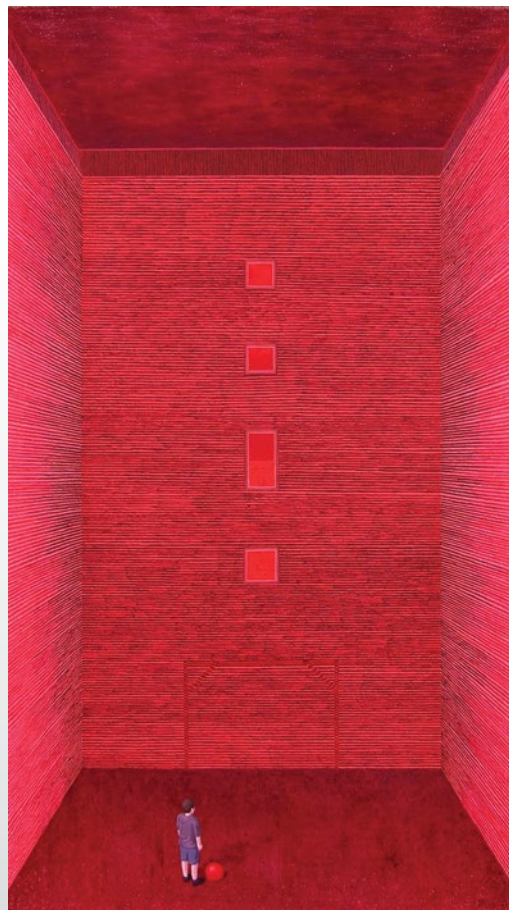

KATARZYNA DYJEWSKA „ZAKAZ GRY W PIŁKĘ” – malarstwo

Od 2019 r. pracuje na Wydziale Malarstwa ASP w Warszawie jako asystentka w pracowni Profesora Tomasa Milanowskiego. Ukończyła Wydział Architektury Politechniki Warszawskiej oraz Wydział Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Od 2016 r. studentka Międzywydziałowych Środowiskowych Studiów Doktoranckich Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Uhonorowana Nagrodą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za pracę dyplomową „Puste miasto” (2015). Malarstwo Katarzyny Dyjewskiej prezentowane było na wielu wystawach indywidualnych oraz zbiorowych.

KATARZYNA DYJEWSKA, urodzona w 1987 r. w Gdyni – obserwuje życie miasta i z dbałością o malarski warsztat tłumaczy je na swój język. Opre-syjne, puste miejskie przestrzenie na obrazach są dla niej jednak jedynie kontekstem dla snucia opowieści

o współczesnej jednostce. Nadając swoim kompozycjom tytuły tworzy metafory zastanej rzeczywistości, zadając pytania o obecność, samotność, relacje, rutynę, wolność.

„Zakaz gry w piłkę” zainspirowany został wszechobecnymi, umieszczanymi na ścianach warszawskich budynków tabliczkami oraz działającą wbrew

ich przekazowi swobodną dziecięcą inicjatywą rysowania kształtu bramki na podwórkowych elewacjach. Z obrazem tym wiąże się anegdota, kiedy to podczas jednej z wystaw przyglądający się pracy chłopiec wykrzyknął: „Tam jest jakieś wyjście!”.

BRAZOWY WAWRZYN OLIMPIJSKI 2020

ACHITEKTURA

M. Brataniec

D. Mierzwa

MARCIN BRATANIEC (główny projektant) eM4. Pracownia Architektury. DAMIAN MIERZWA – autorzy projektu architektonicznego: HALA SPORTOWA ZESPOŁU SZKÓŁ OGÓLNOKSZTAŁCĄCYCH MISTRZOSTWA SPORTOWEGO w Krakowie

Projekt powstał przy współpracy: MARKA BYSTRONIA,
JANUSZA KRZYKAWSKIEGO (konstrukcja),
KUBY SOWIŃSKIEGO (identyfikacja wizualna).

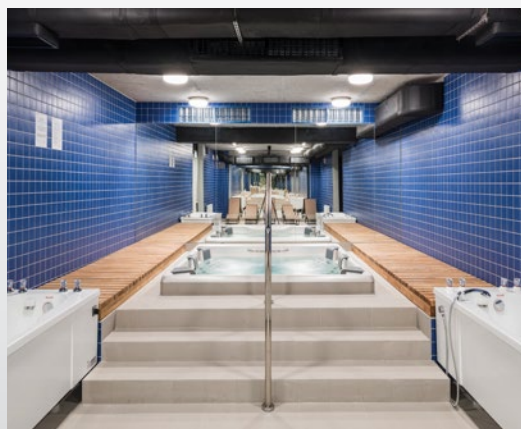
Autorzy zdjęć inwestycji (obiekt lub zespół obiektów):

MARCIN BRATANIEC, JULIUSZ SOKOŁOWSKI

Wykonawca: CHEMOBUDOWA – KRAKÓW S.A.

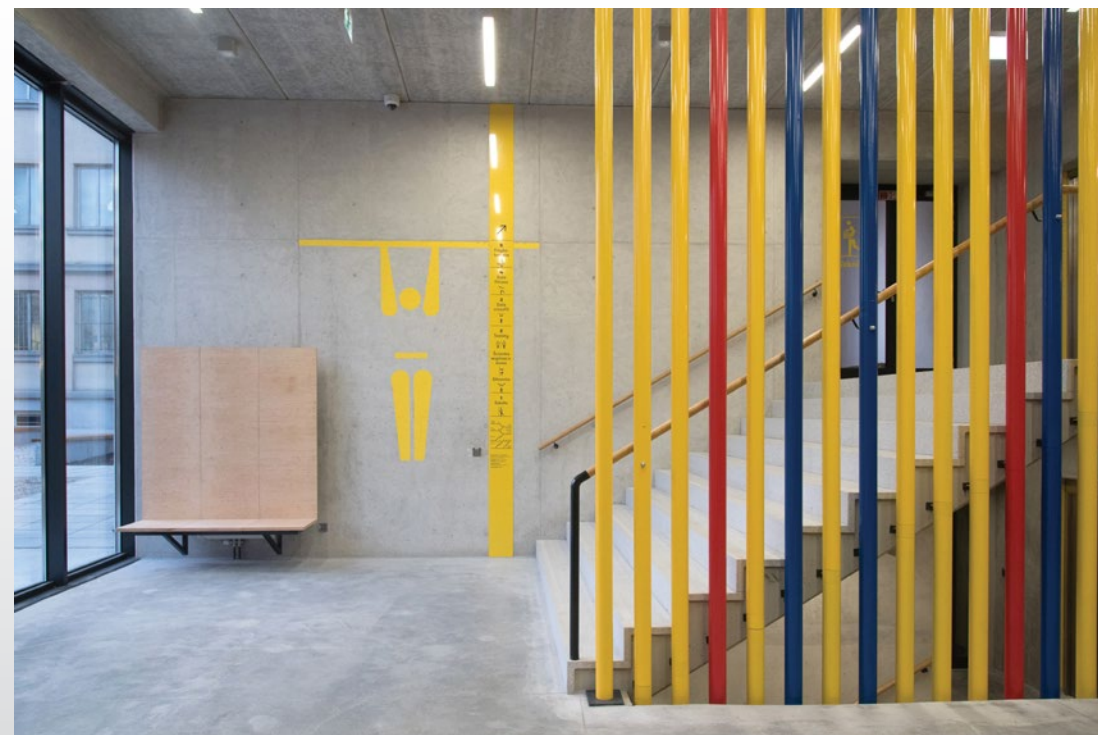
Inwestor: GMINA MIEJSKA KRAKÓW (Zarząd Infrastruktury Sportowej)

Zamiast przewidywanej zabudowy
dziedzińca zaproponowano rozbiór-
kę starej, zbyt małej salki i narostych
przez lata dodatków. Budowa w ich
miejscu nowej hali pozwala zachować
i jednoznacznie domknąć dziedziniec
pomiędzy szkołą, boiskami i ulicą. Moc-
na prostopadłościenna bryła wchłania-
na jest przez żyjącą strukturę, w którą
jest wbudowana. Fasada nie jest twar-
dym podziałem przestrzeni, reaguje

z otoczeniem – dziedziniec przenika do
hallu przez wysokie przeszklenie, drew-
niana elewacja staje się tarasem, boiska
wspinają się na elewację, dach szatni
staje się widownią szkolnych rozgry-
wek i daje szansę wglądu do wnętrza
hali. Układ poziomów i klatka schodowa
z nową windą pozwalają na przejście ze
szkoły na basen i prowadzą do jej wcze-
śniej trudno dostępnych pięter. Ruch
dopełnia gra spojrzeń. Z podłogi hali

widać wodę basenu i ruch w siłowni na
piętrze, ścianka wspinaczkowa patrzy na
widownię hali. Tło jest stonowane, by
przyjąć kolorowe i spontaniczne życie
szkoły. Dominuje surowy beton ścian
i posadzek, jasne, naturalne drewno
i stal. Ostrożnie dawkowany kolor po-
maga łączyć przestrzenie. Znaki, tablice,
malowana balustrada i wybrane ściany
kierują ku miejscom, ciemnoniebie-
ska posadzka hali przepływa ku wodzie

Fot. Szymon Sikora / PKOl

w basenie pływackim. Ciągłość zachowana jest także w sferze przyzwyczajęń. W nowych przestrzeniach znalazły wygodniejsze miejsce dotychczasowe aktywności. Duża hala zastąpiła małą, sale treningowe z przybudówek przeniosły się do nowego budynku, salka fitness

może być zaciemniona i stać się salą szkolnego kołka teatralnego. Nowa hala wbudowana w istniejącą strukturę stała się tkanką łączącą.

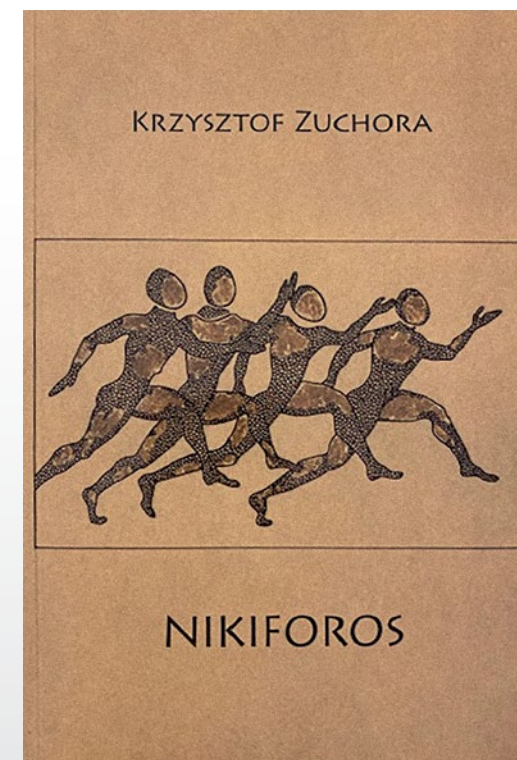
Stowarzyszenie Architektów Polskich,
Zarząd Główny

KRZYSZTOF ZUCHORA „NIKIFOROS”

Z żalem myślę o czasach, kiedy o sporcie pisali poeci tak znakomici jak Kazimierz Wierzyński czy Jarosław Iwaszkiewicz, a w epoce nam bliższej Marian Grzeźczak. Jednym z ostatnich Mohikanów jest Krzysztof Zuchora, już wcześniej nagradzany za twórczość poetycką przez Polski Komitet Olimpijski. I w tej edycji konkursu poeta doczekał się uznania w postaci Brązowego Wawrzynu. Jest to nagroda za wierność tematowi, ale też – przede wszystkim – za ostatni tomik wierszy, w którym większość utworów autor dedykował wielkim postaciom naszego sportu. Wiersze te są więc nie tylko poezją, ale też swoistą kroniką. Są też próbą ocalenia przed niepamięcią tego, co jest istotą tego obszaru ludzkiego działania. Pewien zapomniany poeta napisał w roku 1940, w którym olimpiada się nie odbyła: aby przelotne piękno na wieki wieczne utwierdzić. Temu przesłaniu hołduje Krzysztof Zuchora.

Marek Wawrzekiewicz

KRZYSZTOF ZUCHORA – poeta, dziennikarz i działacz olimpijski. Nauczyciel w Akademii Wychowania Fizycznego

ADAM FEDOROWICZ STATUETKA AMP

(Statuetka Akademickich Mistrzostw Polski)

Józefa Piłsudskiego w Warszawie. Zastużony działacz kultury. Odznaczony Medalem Pierre'a de Coubertin za zasługi dla międzynarodowego ruchu olimpijskiego. Honorowy obywatel Główna. Tom wierszy

„Noc blisko światła” był nominowany w konkursie Europejski Poeta Wolności w 2010 r. Redakcja „Okolicy Poetów”, wiersze zebrane w tomie „Łaskawość” uznała za najlepszą książkę poetycką w 2018 r.

STATUETKA AMP zaprojektowana przez artystę dla Akademickiego Związku Sportowego w roku 2020 stanowi oryginalne trofeum, które wręczane jest przy okazji Gali Sportu Akademickiego uczelniom zajmującym w danym sezonie miejsca na podium. Statuetki mniejszego formatu w liczbie 21 – wręczane są w klasyfikacji typów uczelni. Sześć statuetek większego formatu wręczanych jest zdobywcom miejsc na podium w klasyfikacji medalowej i klasyfikacji generalnej. Statuetka wykonana jest z brązu patynowego tradycyjną techniką odlewniczą na „tracony воск” z użyciem formy silikonowej. Podstawa statuetki wykonana jest z polskiego kamienia serpentynitu, góra podstawy kamiennej ręcznie skuwana, boki polewane. Odlew z brązu, zanim przyjmie końcowy efekt, poddawany jest ręcznej obróbce – cyzelowaniu. Statuetka duża ma wysokość 36 cm, a mała 27 cm.

Jej projekt odnosi się do logotypu Akademickich Mistrzostw Polski (tarcza),

a także do głównej społeczności organizacji – studentów, młodych ludzi. Stąd też wkomponowane młode, uskrzydłone postacie.

Akademicki Związek Sportowy

ADAM FEDOROWICZ – ur. w 1964 roku w Warszawie. Rzeźbiarz, autor wielu indywidualnych i zbiorowych wystaw

w kraju i za granicą. Uprawia rzeźbę zbiorową i kameralną. Zajmuje się również szeroko pojętą rzeźbą użytkową. Twórca wielu uznanych form, m.in. Polskiej Nagrody Filmowej Orzeł, Nagrody im. Krzysztofa Kieślowskiego, Nagrody Skrzydeł Festiwalu Filmu Polskiego w USA, Anioła Jazzu – Nagrody na Warsaw Summer Jazz Days.

MARCIN KOZŁOWSKI
„ZAPAŚNICY” – rysunek, 130 x 500 cm,
tusze i akryl na papierze, 2020 r.

MARCIN KOZŁOWSKI, ur. 1994 r. w Warszawie – tytuł licencjata zdobył w 2016 roku na Wydziale Informatycznych Technik Zarządzania, kierunku grafika, pod opieką dr Anety Jaźwińskiej. Następnie rozpoczął studia na Wydziale Malarstwa ASP w Warszawie, w 2021 roku zwyciężone obroną pracy magisterskiej w pracowni prof. Andrzeja Rysińskiego, aneks z technologii i technik malarstwa ściennego pod kierunkiem dr. hab. Sylwestra Piędziejewskiego oraz form rysunku współczesnego pod kierunkiem dr. hab. Piotra Wschowskiego. Część teoretyczna powstała pod opieką dr. Olafa Kwapisa.

Otrzymał dyplom z wynikiem celującym z wyróżnieniem rektora.

W swojej twórczości obficie czerpię z wpływów klasycznych. Antyczne fryzy, malarstwo wazowe, a przede wszystkim czarno-białe mozaiki obserwowane podczas podróży do Rzymu i parku archeologicznego w Ostii – z tych źródeł wzięta się moja fascynacja dążeniem do linearnego, syntetycznego przedstawiania ludzkiej sylwetki. Nawiązując do mitologii i kultury dawnej Grecji, staram się wydobyć z niej treści uniwersalne. Nie jest dla mnie istotna ich fabuła, historyczny kontekst, lecz emocja w nich

zawarta. Tworzę dzieła o strachu, radości, trudzie, odpoczynku.

Nie inaczej jest w przypadku rysunku „Zapaśnicy”. Temat, zaczerpnięty ze sportowych przedstawień na naczyniach ceramicznych, odarty z kontekstu ćwiczeń i konkursowej rywalizacji, przedstawia czyste zmaganie, walkę. Czy są to sportowcy na Igrzyskach Olimpijskich? A może żołnierze podczas bitwy albo herosi gromiący olbrzymów w pradawnych czasach? *Na moim rysunku nie ma to znaczenia. Tutaj przedstawiam to, co*

jest im wspólne – wysiłek, ruch, zamieszanie, dążenie do wygranej za wszelką cenę.

Dynamikę ze strony formalnej podkreślić ma nerwowa, organiczna kreska. Równomierne jej nagromadzenie na całej powierzchni papieru sprawia, że rysunek nie posiada żadnej części wyróżnionej. Zdecentralizowana, podłużna kompozycja nawiązuje między innymi do fryzowych płaskorzeźb ze starożytnych świątyń i sarkofagów, dodając rysunkowi monumentalności.

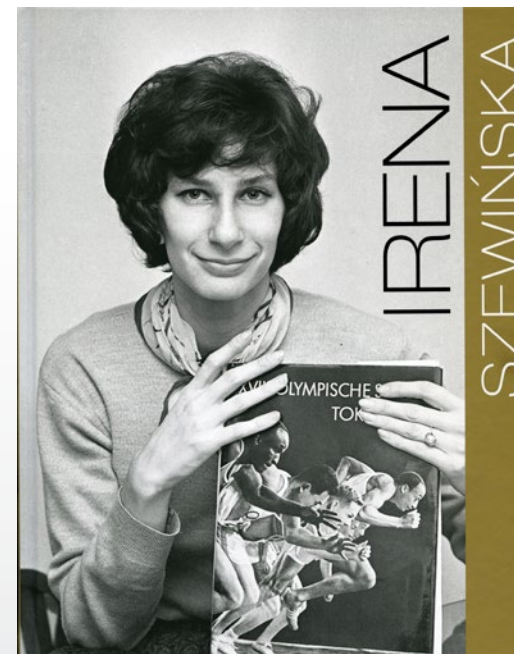

LIST GRATULACYJNY POLSKIEGO KOMITETU OLIMPIJSKIEGO

JANUSZ SZEWIŃSKI I LESZEK FIDUSIEWICZ
Autorzy albumu pt. „IRENA SZEWIŃSKA”

Od lewej: J. Szewiński, L. Fidusiewicz

Album przedstawia dorobek artystyczny Janusza Szewińskiego i Leszka Fidusiewicza w postaci ponad 300 zdjęć prezentujących karierę sportową i prywatne życie Ireny Szewińskiej, najwybitniejszej polskiej lekkoatletki. Album opatrzone jest tekstem Andrzeja Persona, dziennikarza sportowego, komentatora telewizyjnego, senatora RP.

SPIS TREŚCI

WSTĘP	1
ZŁOTE WAWRZYN Y OLIMPIJSKIE 2020	3
PIOTR LEWICKI i KAZIMIERZ ŁATAK za projekt architektoniczny HALI KS CRACOVIA 1906 z CENTRUM SPORTU NIEPEŁNOSPRAWNYCH w Krakowie	4
ŁUKASZ PALKOWSKI za film pt. NAJLEPSZY	7
ALEKSANDRA SZMIGIEL za cykl fotografii pt. BŁYSK KRÓLOWEJ	9
ROBERT HAJDUK za cykl fotografii pt. TRZECI ŻYWIOŁ	11
MARIA ROTKIEWICZ za książkę pt. Z RADOŚCI ŻYCIA. HALINA KONOPACKA	14
MACIEJ PETRUCZENKO za książkę pt. PRZEŚCIGNĄĆ SWÓJ CZAS	16
SREBRNE WAWRZYN Y OLIMPIJSKIE	19
PRZEMYSŁAW SOKOŁOWSKI, JAKUB ZYGMUNT za projekt architektoniczny BAZY KAJAKOWEJ W AUGUSTOWIE	20
WOJCIECH KRÓLIKOWSKI za film pt. HISTORIA JEDNEJ FOTOGRAFII	23
KRZYSZTOF MIKLAS za cykl programów pt. BIAŁO-CZERWONI. HISTORIE NIEZWYKŁE	25
AGNIESZKA METELSKA za książkę pt. ZŁOTA. LEGENDA HALINY KONOPACKIEJ	27
ANNA SULIŃSKA za książkę pt. OLIMPIJKI	30
OLGA CYGAN za serię autorskich płaskorzeźb pt. NO OLYMPICS	32
KATARZYNA DYJEWSKA za malarstwo pt. ZAKAZ GRY W PIŁKĘ	34
BRAZOWE WAWRZYN Y OLIMPIJSKIE	37
MARCIN BRATANIEC i DAMIAN MIERZWA za projekt architektoniczny HALI SPORTOWEJ ZESPOŁU SZKÓŁ OGÓLNOKSZTAŁCĄCYCH MISTRZOSTWA SPORTOWEGO w Krakowie	38
KRZYSZTOF ZUCHORA za tomik poezji pt. NIKIFOROS	41
ADAM FEDOROWICZ za STATUETKĘ AMP (Akademickich Mistrzostw Polski)	43
MARCIN KOZŁOWSKI za rysunek pt. ZAPAŚNICY	45
LIST GRATULACYJNY POLSKIEGO KOMITETU OLIMPIJSKIEGO	47
JANUSZ SZEWIŃSKI i LESZEK FIDUSIEWICZ za album pt. IRENA SZEWIŃSKA	47

© Polski Komitet Olimpijski, 2021

Druk i oprawa:
Wydawnictwo FALL
ul. Garczyńskiego 2, 31-524 Kraków
tel. 12 413 35 00
www.fall.pl

ISBN: 978-83-961246-2-3

Na podstawie materiałów wnioskodawców, członków Jury

i laureatów opracowała: Magdalena Rejf

Opracowanie graficzne: Maciej Jędrzejec

WAWRZYN OLIMPIJSKI

NAGRODA POLSKIEGO KOMITETU OLIMPIJSKIEGO USTANOWIONA W 1967 ROKU

**honorująca przedstawicieli architektury, filmu, fotografii, literatury i sztuk plastycznych
za dzieła zrealizowane w kolejnych czteroletnich cyklach olimpijskich**

„Wawrzyny Olimpijskie” po raz pierwszy zostały przyznane w roku 1969 i uświetniły Jubileusz 50-lecia Polskiego Komitetu Olimpijskiego oraz odbywającą się wówczas w Warszawie 68. sesję Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego.

„Wawrzyn Olimpijski 2020” jest piętnastą edycją Wawrzynów, w tym „Wawrzyn Stulecia” zorganizowany w 1994 roku w 100-lecie I Kongresu Olimpijskiego.

Nagrodę stanowi medal zaprojektowany przez artystę rzeźbiarza Stanisława Sikorę.

Pielęgnowanie przez Polski Komitet Olimpijski tradycji łączenia sztuki ze sportem podkreśla znaczenie kultury w szerzeniu idei olimpijskiej. Pozwala również na twórczą inspirację sportem, który jest jednym z najbardziej dynamicznych i emocjonujących zjawisk naszej cywilizacji.

Sponsorzy i Partnerzy PKOl i Polskiej Reprezentacji Olimpijskiej

Sponsor Strategiczny

Sponsor Generalny

Sponsor

Sponsor Kibicki Olimpijski

Główny Partner Medyczny

Oficjalny Przewoźnik

Główny Partner Medialny

Oficjalny Partner Medialny

Partnerzy Medialni PKOl

Partnerzy Medialni PKOl

Partnerzy PKOl

Partner Młodzieżowej Reprezentacji